

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(*Υπό Εδαρίστου Καράς)

(*Ιστορία ενός τραγικού έρωτος)

ΚΕΦ. Α'.

'Αναγνώστα! Τήν στιγμή που θά διαβάζεις τις γραμμές αυτές εγώ δέν θά υπάρχω στη ζωή. Πεθαίνομ με τη καρδιά πληρωμένη βαθείά. 'Η αγάπη έπληξε όλη μου ή ζωή και ή αίτια του θανάτου μου. Ζήτησε από τόν Θεό νά με συγχωρήση ...

...Βρισκόμουν από άρκεταις ημέρες στην 'Ισπανία.

"Ένα βράδυ άκουμισμένος στο παράθυρό μου είδα έξαφνα σ' ένα σκοτεινό δρομίζο άντιζού μου δύο άνθρώπους νά παρουμονεύουν στο σκοτάδι με τά σπαθιά γυμνά. 'Υπομιάσθηκα και δέν ξεκολλούσα τόν μάτι μου από πάνω τους. 'Έξαφνα ένας ευγενής φάνηκε νά περνά από τόν δρομίζον. Οί δ'ο ύποπτοι του ρίχτηκαν με τά σπαθιά σάν λυσασμένοι.

"Ο ευγενής ξιφούλασε κ' άρχισε ν' άμύνεται γενναία. Μά είχε νά κάμει με δύο κ' έβλεπα πώς θά υπέκυπτε και θά τόν έσοκόταναν.

Δέν ήθελα νά γίνη ένα τέτοιο άνανδρο κακούργημα μπρός στά μάτια μου.

"Αρπαξα τόν σπαθί μου, φώναξα τόν 'Ιωσήφ, τόν ύπρητην που είχα φέρει από τόν Παρίσι και έτρεξα στο μέρος της μονομαχίας.

"Ο προσβαλλόμενος υπερασπιζότανε γενναία. Οί δύο όμως

άντίπαλοί του του κατέφεραν τρομερούς σπαθισμούς τούς όποιους μόλις άντέφρουνε.

"Ήταν εύκολο νά δη κανείς ότι ή πάλη θά έτέλειωσε μέχρις ότου ο ευγενής ύποζυμει, μά έξαφνα παρουσιάσθηκα εγώ σηκώνοντας τόν σπαθί μου.

"Ο άγων, κύριοι, φώναξα πρέπει νά γίνεται μεταξύ δύο και δύο.

Λέγοντας τά λόγια αυτά κατέβασα συγχρόνως στόν ένα τών άγνώστον μιά γερή σπαθιά.

"Ήδουτε εξαίσιως κόρη, μου είπε, λίγο ακόμη και θά μ' έκομμάτιαζαν. Είχα εξαντληθή.

"Τώρα σάς θαλαφρώω εγώ από τόν ένα, φώναξα και έμπηξα τόν σπαθί μου στο στήθος του ενός από τούς άγνώστους.

"Πληρώνα και εγώ τόν δεύτερον, είπεν ο ευγενής και έπληγωσε τόν δεύτερον κακούργο, που θαλαλώθηκε κάτω πλάι στόν σύντροφό του μέσα σε μιά λίμνη αίματος.

Συγχρόνως ο 'Ιωσήφ, του όποιου τά έξήνητα χρόνια δέν του επέτρεπαν νά τρέξη, έφάνηκε κοντά μας.

"Ο ευγενής με έπλησίασαν και μου ψιθύρισε:

"Κύριε, ποτέ δέν θά λησμονήσω τόν σωτήρα της ζωής μου. Είμαι ο κόμης Σάν Ρεμύ, πρόξενος της δημοκρατίας της Ούραγουίας και σάς προσφέρω τήν φιλιάν μου.

"Κόμη, άπήντησα, ονομάζομαι Λέων Κάρολος. Είμαι άκόλουθος της Γαλλικής Πρεσβείας. Λέγομαι τήν φιλιάν σας και από τώρα αισθάνομαι ότι σάς αγαπώ.

Και διά νά σφραγίσουμε τή φιλιάν μας έδώσαμε από ένα φιλί. — Αύτοι οι κακούργοι βρισκονται σκοτωμένοι χάμο στο πλακόστρωτο, είπεν ο κόμης.

"Μά τήν πίστην μου έτσι τούς άξιζε, άπήντησεν ο 'Ιωσήφ. — Τους λυπούμαι μόνον και θά ήθελα νά μετακομίσω τά πτώματά τους.

"Αγαπητέ κόμη, είναι άσγά πλέον, είπα, καλύτερα νά πηγαίνουμε.

"Ο κόμης Σάν Ρεμύ έδέχθη. Στο δρόμο που έβαδίζαμεν μου είπε:

Νομίζω φιλε μου ότι, κάπου στις έξω ιδή.

— Ναι κόμη, σήμερα τόν προσί, στού Μαρκεσιού Τ...

— Βέβαια έχετε δίκιο. Νά λοιπόν που ξανασυναντώμεθα υπό τόνσον εξαιρετική περίσταση και γνώμεθα και φίλοι!

— Ναι φίλοι. Είχι βραθεθή πολύ τή ζωή μου τελευταία κ' έποθοισα μιά φίλια άδελφική, εγκάρδιο κ' ειλικρινή.

"Ο κόμης άντι άπαντήσεως μου έσφιξε τόν χέρι. Είχαμε άποκαρουνθή τώρα από τόν μέρος που βρισκόντουσαν βουτηγμένοι στο αίμα τους οι δύο σταθούροί λησται.

"Επρωχώρησαμε έως τόν σπήτι μου και ο κόμης έξηπλώθη σε

μιά πολυτρόνα γιά ν' αναπαυθή. 'Επήρα μιά μποτίλια κρασί της Μαδέρας και παξιμάδια και τά σεβρίσια στο τραπέζι.

— 'Ας πιούμε, είπα. "Έτσι μόνον λησμονεί κανένας ταίς λύπες και ταίς δυστυχίες του.

— Τι σου λείπει λοιπόν Κάρολε, γιά νά γίνης ευτυχής; Ρώτησεν ο κόμης.

"Εκούνησα τόν κεφάλι μου, έστέναξα και δέν άπήντησα.

Κατόπιν έπήρα τόν ποτήρι μου τόν συνέζουσα με τόν του Σαιν Ρεμύ και τού είπα:

— Πίνω ύπερ της ευτυχίας!

— Και εγώ ύπερ της φιλιάν μας, είπεν ο κόμης.

Μόλις έπια αισθάνθηκα τόν εαυτόν μου διαφορετικόν και έφώναξα:

— Κόμη, ή καρδιά μου ζητεί αγάπην ψυχής καθαράς και άγνης... Ζητώ ένα άνθος, τόν όποτον νά ευοδιάξη. Ένας έρωτας όπως τόν έννοώ εγώ είναι ή καλύτερα γιά μένα άπόλαυσις.

— Καλά, μου άπήντησεν ο κόμης άλλ' ένας τέτοιος έρωτας θά σου έκμηδενίση όλες τές μεγάλες ιδέες.

— Τούναντιόν, θά τάς άναπτύξη κόμη. "Αν μιά εικόνα καλλιτεχνική έχει σιές ή αίτια είναι γιατί δέν υπάρχει έρωσις.

— Δυστυχώς είσαι ποιητής και μάλιστα της Γερμανικής σχολής, μου φαινότανε δε πολύ περιεργό αυτό γιά ένα Γάλλο. Νομίζω πώς θά είσθε συμπατριώτης μου;

— Μάλιστα, άπήντησα, υπερήφανος, και ταραγμένος, είμεθα Γάλλοι, ή πατρις μας προηγείται από κάθε άλλο.

—Ναι,είπεν ο Σαιν Ρεμύ. "Η πατριδα είναι τόν σπήτι ποι γεννηθήκαμε, είναι ή οικογένεια, οι φίλοι μας, οι τάφοι εκείνων που άγαπήσαμε.

— Οί λόγοι σας, κόμη μ' ένθουσιάζουν τόσοσν ώστε μπορώ ν' άποθάνω ύπερ της Γαλλίας.

— Καλλίτερα νά ξής, φίλε μου, νά τήν υπερασπίξης και νά τήν αγαπήξ.

"Ο Σαιν Ρεμύ σηκώθηκε κατόπιν και μου έδωσε γιά δευτέραν φοράν τόν χέρι.

— 'Ιδού λοιπόν, ήμεις φίλοι πλέον, είπεν. Νά με θεωήξ από τώρα ως μεγαλύτερον άδελφόν σου και μη λησμονήξ ότι τόν σπήτι μου θά είναι άνοιχτό σε όποιαδήποτε ώρα της ημέρας και της νύχτας γιά σάς.

— Φυύετε, κόμη;

— Καιρός νομίζω είναι γιατί ξημέρωσε' άλλωστε αν άργήσωμε ακόμη θ' άνησυχήξ ή κόμησσα. Αύριο θά σάς παρουσιάσω εις τήν νέαν σας άδελφήν, τήν γυναίκα μου.

"Ο Σαιν Ρεμύ, ρώτησε κατόπιν τόν 'Ιωσήφ αν οι δύο κακούργοι μετεφέρθησαν και πώς ήσαν.

— 'Ο 'Ιωσήφ, άπήντησεν, ότι τόν ένα που έπληγώσα εγώ απέθανε, και ότι ο άλλος θά θεραπευθή.

— Οί δυστυχίες! έμφύθρισε.

Μετά τήν συζήτην, αυτήν ο κόμης Σαιν Ρεμύ, ο μοιραίος και τραγικός φίλος άνεχώρησε....

"Ο κόμης Σαιν Ρεμύ, τήν εποχή που τόν έγνωρίσα έπλησίαζε τά 50. Μέτριο άνάστημα με γλυκό πρόσωπον, μέταπον πλατύ επί του όποιου διεκρινόντο αι πρώται ρυτίδες. Είχε τόν σώμα όρθό και έντίμητο κομμά και με άρκετην καλαισθησίαν.

Τόν κυριώτερο προτερήμα του ήτον ή αγαθότης της ζωής του.

"Ήταν ευγενής ήπότης, που ποτέ δέν έμμηθη τήν άλαζονείαν τών προγόνων του, άλλ' άντιθέτως διετήρησεν τήν λεπτήν ευγένειαν της καταγωγής του.

Τόν πρόσωπον του τού ένέπνεε τήν έμπιστοσύνην. Και ο πειδ δειλός τόν αγαπούσε και τόν έσεβετο.

Είχε γνώσεις βαθείας και ποτέ δέν έδειχνε τήν άξίαν του.

"Η συνναστροφή του ήταν ευχάριστη. Δηγείτο και όμιλούσε με άπλότητα. Εις τάς πολιτικάς του συνομιλίαις έκηύσσειο ύπερ της έλευθερίας. Τους αυτοκράτορας και τους βασιλείς τούς έφαντάζετο ως βάρη γιά τόν λαόν. Μόνον οι άνόητοι και οι άμαθεσι τούς ύποστηρίζουν, έλεγεν, και διά νά καταστού φουδ αυτοί πρέπει ο λαός νά μορφωθή άρκετά.

"Εμίσει τούς θιασώτας όλων των κομμάτων έζητούσε τήν έλευθερίαν. "Η επανάστασις ήτον άναγκαία κατά τήν κρίσιν του και γιά νά πέσουν τόςσ κεφάλια έπαψαν αι προλήψεις και αι καταχωρήσεις.

Τήν άλλην ημέρα έστειλα και τόν έρότησα αν μπορούσε νά με δεχθή. Σε μισή ώρα ο 'Ιωσήφ μου παρουσίασε φύλλον μεμβράνης στο όποιον ο κόμης ειχε χαράξει αυτά τά λίγα λόγια:

"Σάς περιμένο φίλτατε σωτήρι μου και άπορώ γιατί με ρωτάτε. Πρέπει νά σάς επαναλάβω ότι τόν σπήτι μου είναι άνοιχτό και θι είμαι ευτυχής νά σάς ύποδεχθώ. (άκολουθεί)

